

[Arbejds- og Socialministeren.]

sammen kender noget til, og hvis Bauta jeg godt kunde tænke mig at være med til at rejse engang, for hun var forud for alle de moderne Kvinder og hele den Bevægelse, som staar i Forbindelse dermed — hun var Hjælpsomheden selv i den Stund, hun var paakrævet.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Kirsten Gloerfelt-Tarp): Jeg vil gerne takke de forskellige Ordførere for den venlige Modtagelse af Lovforslaget, og fordi de vil arbejde for en god Løsning af Spørgsmaalet.

Det ærede Medlem Hr. Kai Jensen syntes, det var for lidt Statstilskud. Jeg maa sige, at naar vi har foreslaaet, at Staten skulde bære $\frac{2}{3}$ af de samlede Udgifter, er det netop, fordi vi var betænkelige med Hensyn til, om Kommunerne Landet over vilde være tilstrækkelig energiske og tilstrækkelig interesserede i at gennemføre denne Foranstaltning, hvis man kun indførte et Statstilskud paa 50 pCt., saadan som man har gjort det for Sundhedsplejerskernes Vedkommende — Modellen til denne Lov er i alt væsentligt Sundhedsplejerskeloven.

Der er sagt saa meget om, at en Lovgivning som denne maaske ikke vilde faa saa stor Betydning paa Landet. En af Motiveringerne for at forelægge dette Lovforslag har for os hele Tiden været, at vi mente, der var en ganske særlig Trang paa Landet til at faa Hjælp i de nævnte Katastrofetilfælde. I Sverige er det da ogsaa netop paa Landet, at Husmoderafløsningen har stor Udbredelse. Det kommer derfor i ikke ringe Grad an paa, om Landkommunerne vil gøre et Arbejde for at indføre Husmoderafløsning. Der maa ogsaa gøres et Oplysningsarbejde paa denne Linie, og et saadant foregaar i Sverige. Hemhjælpskonsulenten, som er ansat i Socialstyrelsen, og som har med Administrationen af denne Lovgivning at gøre, har endvidere den Op-gave at rejse rundt og give Oplysninger og propagandere, holde Foredrag og kontrolere de forskellige Foranstaltninger, og idet hun gør det, virker hun ogsaa til netop at trække Arbejdskraft ind til Husmoderafløsning. Hun fortalte, at da hun skulde etablere de første Kursus til Husmoderafløsning, kunde hun næsten ikke sove om Natten af Nervøsitet for, at der ikke vilde melde sig nogen, for det var i Sverige som her, at der var Vanskelighed med at faa huslige Medhjælpere og i det hele taget Vanskelighed med at faa kvindelig Arbejdskraft, men disse Kursus blev straks overtegnet, og de blev

en stor Succes. Men jeg tror nu ikke, fordi vi gennemfører denne Ordning herhjemme, at vi dermed straks har faaet fat i den Arbejdskraft, som vi ønsker, eller at vi paa nogen Maade skulde have løst hele det Problem, som flere har talt om, Problemet om den huslige Medhjælp. Det har nemlig i og for sig ikke andet med dette Spørgsmaal at gøre, end at naar det er vanskeligt at faa huslig Medhjælp, er det ganske særlig katastrofalt, naar Husmoderen bliver syg eller lignende Forhold indtræffer, og derfor maa man fra Lovgivningsmagtens Side medvirke til, at der kan skaffes nogen Arbejdskraft paa dette Omraade. Det gælder derfor om at faa denne Ordning iværksat saa hurtigt som muligt, saa at Udviklingen kan komme i Gang og man efterhaanden kan faa flere Husmoderafløsere ind.

Jeg er ikke enig med de ærede Ordførere, der mener, at man kun skal lægge an paa den ældre Arbejdskraft; vi skal selvfølgelig bruge den gifte Kvinde, som ingen Børn har, og som har Arbejdskraft tilovers, og den fraskilte, vi skal bruge Kvinder paa 30, 40 eller 50 Aar, men vi skal ogsaa have unge ind i dette Arbejde. Jeg er imidlertid ikke enig med det ærede Medlem Frk. Inger Merete Nordentoft, naar hun siger, at man skal fastlægge en 40 Timers Arbejdsuge, jeg tror slet ikke, man paa den Maade kan fastlægge en regelmæssig Arbejdsuge. I Sverige er det i hvert Fald saadan for dem, der arbejder i Landbohjem, at de arbejder meget, meget længere, end vi paa Forhaand kan tænke os, men at de bagefter faar Fridage til Erstatning for den lange Arbejdstid, de har haft. Jeg vil gerne understrege, at det er vigtigt, vi ogsaa faar de yngre ind, og det bliver navnlig for de yngres Vedkommende, at vi skal have de lange Kursus. For de ældre mener jeg, at de som Hovedregel skal have et supplerende Kursus. Det er ikke nok, at de har været i praktisk Arbejde.

Det ærede Medlem Fru Elin Appel var bange for, at Staten skulde komme til at betale huslig Medhjælp for den velhavende Husmoder, som vilde tilbringe Ferien paa Bellevue. Jeg vil dertil sige, at naar Forholdene i øvrigt er lige — de Forhold, der gør det ønskeligt, at der indkaldes Hjælp fra Husmoderafløsningen — skal den økonomisk daarligt stillede altid gaa først. Det bliver for de velsituerede næppe i mange Tilfælde, de i Begyndelsen vil kunne faa Hjælp, fordi der næppe vil være Husmoderafløsere nok.

Med Hensyn til selve Betalingsspørgsmaalet tror jeg ikke, der er saa stor Uenighed. Hjemmene skal ikke betale selve Hus-